

Új ének

Időpont: Húsvét utáni 4. vasárnap, 1955. május 8.

Alapige: Zsoltár 96.

Énekeljétek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!
Énekeljétek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását.
Beszélgétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait;
Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett.
Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.
Ékesség és fenség van előtte; tisztesség és méltóság az ő szent helyén.
Adjatok az Úrnak népeknek nemzetségei: adjatok az Úrnak dicsőséget és tisztességet!
Adjatok az Úrnak neve dicsőségét; hozzatok ajándékot és jöjjetek be az ő tornácaiba!
Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld!
Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő
ítéli meg a népeket igazsággal.
Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való!
Viduljon a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is,
Az Úrnak orcája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot
igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

A mai vasárnap ősegyházi neve: Cantate! Énekeljétek! A mára kirendelt szent lecke azonban túlmegy ezen a felhíváson. Nemcsak arra buzdít, hogy "énekeljétek", hanem arra is, hogy "Énekeljétek az Úrnak új éneket!" /1. v./ Az új ének nem mindig új szerzemény, új szöveg és új dallam, hanem első sorban új szív. Nem az a fontos tehát, hogy az ének szövege és dallama legyen új, hanem az, hogy éneklő szív legyen új, friss, harmatos, hamvas. Ha a szív régi, öreg, megfáradt, elfásult, akkor a még soha nem látott és hallott ének is régivé válik az ajkán, unottan, lélektelenül, kötelességszerűen hangzik. Ha azonban a szív új, telve van az első szeretet tüzével, a megtérés friss élményével, egyszerre megelevenedik tőle a régi, megszokott s megkopott ének is, mondatai kigyúlnak a Szentlélek tüztől, mint mikor a világító reklám poros betűi mögött felgyúl a villanyfény, dallama szárnyra kapja érzéseinket s egyszerre úgy énekeljük, mintha még sosem énekeltük volna.

Ilyen új ének volt az éneklő gyülekezet ajkán ez a 96. zsoltár is. Mind a két értelemben: új szerzemény, új költői alkotás volt és új volt a szív is, mely énekelte. Bibliánkban a zsoltár felett ott áll: I. Krónika 16:23-33. Ha felkeressük, ott is rátalálunk erre a

zsoltárra. A történeti helyzet, melybe ezen a helyen be van állítva a zsoltár, az, hogy Dávid király palotát épített a maga számára fővárosában, úgy érzi azonban, hogy illetlen dolog saját magának fényes palotát építeni s ugyanakkor Isten házát meghagyni a régi kopottságában. Új szent sátort épített tehát a szövetség ládájának, s mikor a ládát új helyére viszik, a nép szívét eltölti nagy öröm. Kürtökkel, trombitákkal, cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal zengedeznek a frigyláda előtt. Maga a király is táncra perdül előtte túlaradó örömeiben. /I. Krón. 15:28-29./ Ekkor zendül meg ez a zsoltár Dávid király és a nép ajkán. Érthető, hogy akkor ez az ének igazán új ének volt.

De lehet-e ezt az állapotot tartósítani? Lehet-e mindig új éneket énekelni? Csak ünnepélyes alkalmakkor s csak különlegesen felajzott lelki állapotban zendül-e új ének az ajkunkon, vagy a hívő élet állandó szerves tartozéka az új ének? Erre a nagy kérdésre az ige azt feleli: Lehet mindig új éneket énekelni.

1. Mindig új Isten szabadítása.

"Énekeljétek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról napra az ő szabadítását!" /2. v./ – mondja a zsoltáríró. Minden nap rászorulunk tehát a szabadításra, de minden nap kapunk is szabadítást. Aki ezt imádságos lélekkel és Isten előtti elcsendesedéssel figyeli, az nem győz rajta álmélni s nem tud róla hallgatni. Beszél róla, hirdeti nemcsak missziói szándékból, hanem belső kényszerből is. Az ilyen ember számára minden szabadításban van valami új, valami meglepetés.

Bajban és bűnben szorulunk rá a szabadításra. Bajainkban néha egészen nyilvánvalóan nyúl bele életünkbe Isten szabadító keze. Csak, aki nem akarja látni, az nem látja, hogy csoda történt. Néha a körülményeinket formálja Isten úgy, hogy szabadítás születik belőle. Ezt már nem mindenki látja szabadításnak. Van, aki szerencsének tartja csupán, tehát az események személytelen alakulását és nem Isten rendező kezét látja benne. A legcsodálatosabb azonban az, amikor Isten azáltal szabadít meg, hogy nem szabadít meg. Ezt már a hívők közül is sokan csak utólag látják szabadításnak, de azután annál csodálatosabbnak tartják. Megvilágosodik előttük, hogy Isten előre látta azokat a veszedelmeket, azokat a nagyobb bajokat, melyek menthetetlenül ránk zuhantak volna, ha a kisebb bajból megszabadít Isten. Szabadítás lett az, hogy engedett beleesni a kisebb bajba, s ezáltal megmentett a nagyobb bajtól.

A bűnből való szabadításnak is ezer meg ezer válfaja van. Néha egyszerűen nem engedi a kísértést közelünkbe, néha az igéjét juttatja eszünkbe s teszi hathatós fegyverré a Sátán ellen, néha a jelenlétét teszi olyan reálissá, hogy megtörik rajta a Kísértő hatalma, néha

megettölti szívünket Önmagával s kiszorítja onnan a gonoszt. Ahány szabadítás, annyiféle. A legcsodálatosabb azonban itt is az, mikor úgy szabadít meg, hogy nem szabadít meg. Enged elbukni, enged botrányba keveredni, mert csak így tud összetörni s a szabadító Jézus Krisztus keresztje alá kényszeríteni. Hogyne zengenék erről mindig új éneket Neki!

2. A szabadítás mindig kegyelem. Épp ezért nemcsak a szabadítás új mindig, hanem mindig új Isten kegyelme is.

Így folytatódik a zsoltár: "Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait; mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett. Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott. Ékesség és fenség van előtte, tisztesség és méltóság az ő szent helyén. Adjatok az Úrnak népeknek nemzetségei: adjatok az Úrnak dicsőséget és tisztességet! Adjatok az Úrnak neve dicsőségét; hozzatok ajándékot és jöjjetek be az ő tornácaiba! Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen előtte az egész föld!"/3-9. v./

Mindig új az Isten kegyelme. Aki ezt megrettent lelkiismerettel, a büntetés és harag elől szűkülve figyel, az egyik álmétkodásból a másikba esik, mikor látja Isten kegyelmének hosszútűrését és teljességét, azt, hogy minden nap ismételten kegyesen megbocsát, nem fárad bele a kegyelembe. Még a legégbekiáltóbb bűnökre is van nála bocsánat, s úgy meg tud bocsátani, hogy el is tudja felejtetni a bűnt.

A zsoltár egy kegyelmére gondol különösen Istennek: a hívogató kegyelemre. Arra, hogy Isten a pogányokat, a hiábavalóságok szerelmeseit, a bálványok imádóit is hívogatja Magához. Hirdeteti nekik a törvényt és evangéliumot, fenségét és kegyelmét.

Akinek van szeme a látásra, az a zsoltáríróval együtt csodálkozik ma is Istennek ezen a hívogató kegyelmén. Csak egy példát említek meg: Ez év elején egy Hicks nevű fiatal evangelizátor elkerült csodálatos módon Argentínába, ebbe a tiszta római katolikus országba. Ott még csodálatosabb módon megnyerte az elnök teljes pártfogását. Két hónapig evangelizált a fővárosban, s a vége felé már estéről estére 400.000 ember hallgatta az evangéliumot. Nem tévedés! Estéről estére négyszázezer ember. Hát nincs okunk új éneket zengeni Istennek csodálatos hívogató kegyelméről ma is?

3. De nemcsak Isten szabadítása és kegyelme új mindig, hanem mindig új Isten bölcsessége is.

Így folytatódik a zsoltár: "Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő ítéli meg a népeket igazsággal." /10. v./ Ezekben a szavakban

arról tesz bizonyosságot, hogy hite szerint a történelem Ura és kormányzója Isten. Csodálatos ez az Ő uralma. Rejtett, de mégis valóság. Látszólag a Gonosz és a gonosz emberek uralkodnak, a valóságban azonban mindig Isten viszi véghez az Ő akaratát. Csodálatos bölcsességgel és türelemmel engedi, hogy az emberek játsszák a maguk kisdud játékaikat, végül azonban akarva, vagy akaratlanul mégis nekik is Istennek kell engedelmeskedniök. Nem pillanatokban, percekben, vagy órákban, sőt napokban sem gondolkozik, hanem években, évtizedekben, évszázadokban. Aki történelmi távlatban tudja nézni a történelmet, az kénytelen belátni, hogy még a gonosz is Istennek szolgál.

A zsoltár végén is visszatér még erre a kérdésre: "Megítéli majd a világot igazsággal és a népeket az ő hűségével." /13. v./ Bölcsessége tehát abban lesz nyilvánvaló, hogy ítéletei igazak és hűségesek. Igazak, tehát nem marad bűn büntetés nélkül. Minden bűnért büntetés jár. Vagy az igaz Krisztus szenvedte el érte a kereszten, vagy a bűnösnek kell elszenvednie érte. Nem büntet elhamarkodottan. Néha csak a nagy ítélet napján érik utol az embert a bűnei, de egyszer utoléri.

Hűségesek is az ítéletei. Hűségesek az emberhez. A bűnt bünteti, de a bűnöst meg akarja menteni. Minden ítéletében ott van ez a mentő szeretet. Látni ezt nem csupán az egyes ember életében, hanem a közösségeiben is, az egyház és a nép történelmében is. Csodálatos bölcsesség! Hogyne zengenék Néki mindig új éneket!

A zsoltáríró nemcsak az embervilág kormányzásában látja Isten bölcsességét, hanem a természeti világban is. Így ír: "Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! Viduljon a mező és minden, ami rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is." /11-12. v./ Minél jobban behatol a kutató emberi elme az ég, föld, tenger, mező, erdő, az egész teremtettség titkaiba, annál csodálatosabban bontakozik ki előtte Isten bölcsessége és dicsősége. Az igazi természettudomány nem elvezet Istentől, hanem hozzávezet. Annyi meglepő bizonyítékot tár fel Isten bölcsességére, hogy az ember szíve megtelik Isten imádatával s rázendít az Isten-dicséret új énekére.

Énekeljétek az Úrnak új éneket! – hangzik a felhívás. Éneklek az Úrnak új éneket – hangozzék rá a válasz a te részedről is! Ámen.